

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: D.T.L.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ..., *právně zastoupené Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2017, č.j. MV-126141-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 12. 2017, č.j. MV-126141-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 8. 2017, č.j. OAM-15070-44/TP-2015, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.800,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly potvrzeny důvody uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 8. 2017, č.j. OAM-15070-44/TP-2015, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 12. 2017, č.j. MV-126141-4/SO-2017].

II. Žaloba

Žalobkyně má za to, že rozhodnutí je nesprávné a nezákonné jednak v důsledku nesprávných a do značné míry spekulativních skutkových závěrů učiněných správním orgánem a dále z důvodu vadné aplikace ustanovení zákona, neboť správní orgány obou instancí nerespektovaly ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když napadená rozhodnutí neodpovídají okolnostem této věci, ustanovení § 3 správního řádu, když nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a též ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány se řádně nevypořádaly s žalobčínými předchozími námitkami.

Správní orgány obou instancí tvrdí, že žalobkyně žádným způsobem neprokázala svůj úmysl realizovat soužití a studium na území a nepodložila toto žádným důkazem, který by prokazoval, že hodlá na území po udělení povolení k trvalému pobytu studovat (např. potvrzením konkrétní školy o možnosti přijetí ke studiu či úpravou studia v zemi jejího původu), a že je zřejmé, že k naplnění účelu pobytu dojde až po ukončení žalobčina aktuálního studia, tj. až po roce 2020, což se neslučuje s ustanovením § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. jako žadatelka by již tyto podmínky nesplňovala. Podle správního orgánu prezenční studium v zemi původu vylučuje společné soužití účastnice řízení a její matky či otce na území, tedy vylučuje, aby byl splněn předpoklad pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedený v § 66 odst. 1 písm. d) zákona.

S tímto hodnocením se žalobkyně neztotožňuje. V řízení doložila potvrzení Sportovní a podnikatelské střední školy, s.r.o., Sady 5. května 21, 301 12 Plzeň, že v případě povoleného pobytu bude přijata k dennímu studiu, tj. bude řádně studovat na území. Správní orgán prvního stupně ověřoval na této škole možnost jejího přijetí s kladným výsledkem, tj. tvrzení odvolacího orgánu o tom, že nepředložila potvrzení konkrétní školy o možnosti přijetí ke studiu, není pravdivé.

Zásadní ovšem je hodnocení žalobčina studia na vysoké škole v Hanoi vzhledem k možnosti společného soužití s jejími rodiči na území. K tomu žalobkyně shrnuje svoji argumentaci z odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu:

- žádný právní předpis vzhledem k posuzování nezaopatřenosti z důvodu přípravy na budoucí povolání studiem zletilého dítěte obecně neupravuje, o jakou vzdělávací instituci a o jakou formu studia se musí jednat, nepodmiňuje toto studiem na vnitrostátní vysoké škole (tj. v České republice), aby byl naplněn deklarovaný účel pobytu;

- organizace studia na vysoké škole ve Vietnamské socialistické republice je podstatně odlišná od organizace studia na střední škole, a to ve směru možností upravit si studijní plán studenta podle svých potřeb a možností. Situace i s rozvojem nových komunikačních technologií je odlišná od dřívější doby, kdy byla fyzická přítomnost studentů při výuce nezbytná (možnost internetového přístupu ke studijním materiálům s možností dálkových konzultací a videokonferencí, vykonáním zkoušek v průběhu 1 měsíce na místě 2x za rok, apod.);

- v případě vyhovění žádosti chce žalobkyně žít se svými rodiči v České republice okamžitě, nikoliv až od roku 2020, kdy by měla ukončit své vysokoškolské studium, jak se několikrát opakuje v argumentaci správního orgánu;

- nevylučuje se být jako nezaopatřené zletilé dítě studentkou vysoké školy ve Vietnamské socialistické republice a žít s rodiči v České republice. Takových případů je i v České republice nepřehledné množství, když studenti z České republiky studují na různých místech na světě, aniž by jim na území někdo odpíral z tohoto důvodu statut studenta. I zákon předpokládá určitou dobu, po kterou se může cizinec zdržovat mimo území [§ 68 odst. 2 písm. e)], aniž by to mělo vliv na přiznaný statut trvalého pobytu na území cizinci.

Závěrem žalobkyně uvedla, že pokud by v České republice nechtěla žít, resp. chtěla žít až po roce 2020 (jak usuzují správní orgány obou instancí), tak by z logiky věci o povolení k trvalému pobytu na území nežádala.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení dospěly k závěru, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k předložení aktuálních dokladů a zároveň ji vyzval k součinnosti při zajištění dokladu o její nezaopatřenosti (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011). Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně předložila potvrzení o studiu vystavené dne 20. 3. 2017 Vysokou školou architektonickou v Hanoji. Z předloženého potvrzení vyplývá, že žalobkyně je studentkou II. ročníku prezenční formy studia oboru Architektura veřejného prostranství, s délkou studia od roku 2015 do roku 2020. Žalobkyně tak správnímu orgánu I. stupně předložila aktuální doklady o její nezaopatřenosti. Žalobkyní zmíněné potvrzení ze dne 29. 9. 2015 o přijetí ke studiu za splnění podmínek pobytu (nikoliv pobytu trvalého), vystavené Sportovní a podnikatelskou střední školou, s.r.o., správní orgán I. stupně nevyhodnotil, vzhledem k datu vydání, jako aktuální doklad prokazující žalobčinu nezaopatřenost a žalovaná se s tímto závěrem ztotožňuje.

Smyslem a účelem ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců však je umožnit dítěti (nezletilému nebo zletilému nezaopatřenému) cizince, který má na území povolený trvalý pobyt, aby mohlo svého rodiče následovat na území, chtějí-li tito cizinci na území žít společně. S ohledem na obsah tohoto ustanovení je zřejmé, že společné soužití ve smyslu citovaného ustanovení se musí začít realizovat nejpozději bezprostředně po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití, nikoliv v budoucnosti, a to i s ohledem na možnost zneužívání tohoto mimořádného institutu k získání trvalého pobytu na území. Žalobkyně v průběhu správního řízení, ani v rámci odvolacího řízení, žádným způsobem neprokázala svůj úmysl realizovat soužití a studium na území a nepodložila toto žádným důkazem, který by prokazoval, že hodlá na území po udělení povolení k trvalému pobytu studovat, např. potvrzením konkrétní školy o možnosti přijetí ke studiu či úpravou studia v zemi jejího původu.

Žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 24. 3. 2016, č.j. 52 A 106/2015-51. Z něj je podle jejího názoru zřejmé, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců i s ustálenou praxí soudů.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhuje, aby Krajský soud v Plzni žalobu proti jejímu rozhodnutí ze dne 18. 12. 2017, č.j. MV-126141-4/SO-2017, jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (žalobkyně podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaná podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba byla shledána důvodnou.

Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala dne 17. 8. 2015 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Následně bylo správnímu orgánu předloženo potvrzení Vysoké školy architektury v Hanoji ze dne 16. 11. 2015, že žalobkyně studuje 1. ročník denního studia oboru Architektura veřejného prostranství (ročníky 2015 - 2020) na Fakultě územního plánování této vysoké školy. Dne 19. 2. 2016 byl na Velvyslanectví ČR v Hanoji proveden výslech žalobkyně. Následně správní orgán přijal potvrzení Sportovní a podnikatelské střední školy, s.r.o., Sady 5. května 21, Plzeň, ze dne 29. 9. 2015, že pokud bude mít žalobkyně pobyt v České republice, bude přijata k dennímu studiu na této škole.

Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č.j. OAM-15070-24/TP-2015, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti podle § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2017, č.j. MV-158911-4/SO-2016, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 10. 2016, č.j. OAM-15070-24/TP-2015, zrušila a věc vrátila tomuto správnímu orgánu k novému projednání.

Následně bylo správnímu orgánu předloženo potvrzení Vysoké školy architektury v Hanoji ze dne 20. 3. 2017, že žalobkyně studuje 2. ročník denního studia oboru Architektura veřejného prostranství (ročníky 2015 - 2020) na Fakultě územního plánování této vysoké školy.

Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č.j. OAM-15070-44/TP-2015, Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly potvrzeny důvody uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala. Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2017, č.j. MV-126141-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 8. 2017, č.j. OAM-15070-44/TP-2015, potvrdila.

K tomu soud konstatuje, že podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v rozhodné době, *Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v rozhodné době, *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*

Z tohoto ustanovení vyplývají tři podmínky, které být musí kumulativně splněny, aby cizinci bez předchozího nepřetržitého pobytu na území mohlo být na základě jeho žádosti vydáno povolení k trvalému pobytu: 1) musí jít o nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě, 2)

musí se jednat o dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, a 3) důvodem žádosti musí být společné soužití těchto cizinců.

Podle správních orgánů v předmětném řízení nebylo potvrzeno, že důvodem žádosti žalobkyně je společné soužití s jejími rodiči, otcem – panem D.N.H. a matkou – paní N.T.Ch., státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky, kteří na území České republiky pobývají na základě povolení k trvalému pobytu.

V rozhodnutí ze dne 30. 8. 2017, č.j. OAM-15070-44/TP-2015, Ministerstvo vnitra uvedlo, že účastnice řízení doložila, že je studentkou prezenčního studia na vysoké škole v Hanoji. Toto studium by podle doloženého dokladu měla dokončit až v roce 2020. Do té doby tedy nelze podle předloženého dokladu předpokládat, že by účel trvalého pobytu, tedy společné soužití s matkou či otcem na území naplňovala. Doložené potvrzení o studiu v zahraničí svědčí o tom, že by účastnice řízení mohla začít naplňovat účel požadovaného pobytového oprávnění až po ukončení studia, nicméně v té době by již byla osobou, která není ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců osobou nezaopatřenou. Prezenční studium účastnice řízení v zemi původu skutečně vylučuje společné soužití účastnice řízení a její matky či otce na území ČR tak, jak bylo výše vymezeno.

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 18. 12. 2017, č.j. MV-126141-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že odvolatelka v průběhu správního řízení, ani v rámci odvolacího řízení, žádným způsobem neprokázala svůj úmysl realizovat soužití a studium na území a nepodložila toto žádným důkazem, který by prokazoval, že hodlá na území po udělení povolení k trvalému pobytu studovat, např. potvrzením konkrétní školy o možnosti přijetí ke studiu či úpravou studia v zemi jejího původu. Řízení o povolení k trvalému pobytu, stejně jako jiné správní řízení zahajované na žádost účastníka řízení, je ovládáno zásadou dispoziční. Na odvolatelce proto bylo, aby správnímu orgánu poskytla veškeré informace, které považovala za důležité a ze kterých by vyplývalo, že zákonné podmínky pro udělení požadovaného povolení k trvalému pobytu splňuje. Během správního řízení odvolatelka neprokázala, že by měla zajištěné přijetí do jakékoliv školy na území či alespoň s nějakými školami o eventuálním přijetí již jednala či že jedná o úpravě jejího studia v zemi původu.

Nejvyšší správní soud interpretuje třetí podmínku stanovenou v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24, takto:

„[13] Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. ... Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný.

[14] Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě stěžovatelem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitřní pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatele, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). ...“.

Žalobkyně při výslechu, konaném dne 19. 2. 2016 na Velvyslanectví ČR v Hanoji, odpověděla na všechny otázky správního orgánu. Např. na otázku, zda chce studium ve Vietnamu dokončit nebo odjet do ČR, uvedla, že když jí bude povolen pobyt v ČR, tak hned studium ve Vietnamu zruší a odjede do ČR. Na dotaz, co chce dělat v ČR, odpověděla, že nejdříve se sloučí s rodiči a potom by chtěla studovat. Na otázku, co všechno si v této souvislosti vyřídila, uvedla, že rodiče jí již zajistili výuku českého jazyka, má potvrzení od školy, kde se bude učit česky. Na dotaz, co chce v ČR studovat, odpověděla, že se bude učit česky 6 měsíců a potom by chtěla studovat Vysokou školu architektury v Praze. Na otázku, jak si představuje společné soužití s rodinou, odpověděla, že až bude žít s rodiči a s bratrem, tak se bude učit a pomáhat v domácnosti a dále se chce seznámit s mladými lidmi vietnamské komunity v ČR, aby ji brali na výlety a poznávala město, ve kterém žije. Na dotaz, za jak dlouho po povolení pobytu chce odcestovat do ČR, odpověděla, že jestliže jí bude povolen pobyt, tak by odcestovala hned. Atd. Na závěr své výpovědi žalobkyně uvedla, že se moc těší na brzké udělení pobytu, aby se mohla sloučit s rodiči a bratrem.

Následně žalobkyně předložila správnímu orgánu potvrzení Sportovní a podnikatelské střední školy, s.r.o., Sady 5. května 21, Plzeň, ze dne 29. 9. 2015, že pokud bude mít pobyt v České republice, bude přijata k dennímu studiu na této škole.

Již v odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitřní ze dne 20. 10. 2016, č.j. OAM-15070-24/TP-2015, žalobkyně namítala, že správní orgán prvního stupně poněkud spekulativně rozebírá její možnosti, záměry a právní důsledky, pokud by přerušila či ukončila studium ve VSR a začala studovat na území České republiky v nějakém typu školy, avšak nijak nezohledňuje existující stav a eventualitu, která existovala v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. že zůstane jako nezaopatřené zletilé dítě studentkou vysoké školy ve VSR a bude žít s rodiči v České republice, když toto se nevylučuje (na této vysoké škole je možno studovat distančním způsobem s možností internetového přístupu ke studijním materiálům, s možností konzultací a vykonáním zkoušek v průběhu jednoho měsíce na místě 2x ročně, apod.

V odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitřní ze dne 30. 8. 2017, č.j. OAM-15070-44/TP-2015, pak žalobkyně mimo jiné zdůraznila, že v případě vyhovění žádosti chce žít se svými rodiči v České republice okamžitě, nikoliv až od roku 2020, kdy by měla ukončit své vysokoškolské studium, jak je nesprávně anticipováno správním orgánem.

Soud samozřejmě zaregistroval určitý rozpor, kdy žalobkyně při výslechu dne 19. 2. 2016 uvedla, že jakmile jí bude povolen pobyt v ČR, studium ve Vietnamu zruší, odjede do ČR a bude se vzdělávat na školách v ČR, kdežto v odvoláních proti prvoinstančním rozhodnutím dne 22. 11. 2016 a dne 18. 9. 2017 bylo argumentováno spíše tím, že bude žít s rodiči v ČR a bude pokračovat ve studiu na Vysoké škole architektury v Hanoji distančním způsobem. Tento rozpor, kdy se např. situace žalobkyně mohla v čase měnit, však soud neshledává pro rozhodnutí ve věci podstatným.

Rozhodným tu naopak je, že skutkový stav (a právní posouzení), k němuž dospěly správní orgány, nemá oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány nemají podložen názor, že doložené potvrzení o studiu v zahraničí svědčí o tom, že by žalobkyně mohla začít naplňovat účel požadovaného pobytového oprávnění až po ukončení studia v roce 2020. Skutečnosti neodpovídá ani názor, že žalobkyně v průběhu správního řízení, ani v rámci odvolacího řízení, žádným způsobem neprokázala svůj úmysl realizovat soužití a studium na území a nepodložila toto žádným důkazem, který by prokazoval, že hodlá na území po udělení povolení k trvalému pobytu studovat. Z údajů obsažených ve spisu je naopak patrné, že bylo jednáno o jejím přijetí ke studiu na Sportovní a podnikatelské střední škole, s.r.o., v Plzni a že se žalobkyně zajímala o možnost dokončit distančním způsobem studium na Vysoké škole architektury v Hanoji. Nelze tedy nevidět, že řadu informací, které svědčí ve prospěch splnění podmínky jejího společného soužití s rodiči na území ČR, žalobkyně poskytla, avšak správní orgán prvního stupně i odvolací správní orgán je ignorovaly.

Žalovaný správní orgán neprokázal, že by na věc žalobkyně měl dopadat jím citovaný názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 24. 3. 2016, č.j. 52 A 106/2015-51: „*Ze žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle citovaného ustanovení [= § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] musí být zřejmé, že k realizaci společného soužití skutečně dojde, a to v přiměřené době po vydání rozhodnutí [tedy že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], nikoliv až s odstupem několika let, např. až po dosažení zletilosti dítěte či po ukončení studia zletilého dítěte v zemi původu, tedy až v době, kdy by již podmínky stanovené § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona žadatel nesplňoval.*“.

Lze tak shrnout, že závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24, lze vztáhnout také na právě projednávaný a rozhodovaný případ žalobkyně. Jedná se totiž o skutkově i právně obdobnou věc a v napadených rozhodnutích správního orgánu prvního stupně a odvolacího správního orgánu se nenachází nic podstatného, co by se výše uvedeným závěrům vymykalo.

V. Celkový závěr

Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost a pro vady řízení a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že vytčené nedostatky nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jí požadované celkové výši 9.800,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. listopadu 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.